

Sygn. akt II K 780/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 06.03.2018r., 05.06.2018r., 23.07.2018r., 19.03.2019r.

sprawy J. M. syna M. i B. z domu M., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że : w dniu 23 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała M. W. w ten sposób, że uderzył go głową w twarz z tzw. „główki”, a następnie przewrócił na chodnik, po czym zadawał mu uderzenia pięścią po twarzy i ciele na skutego czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci: w obrębie nasady nosa pobiegnięcie krwawe barwy sinej z obrzękiem większym po stronie prawej, oś nosa w obrębie nasady przesunięta nieco w stronę prawą, upośledzona znacznie drożność prawego przewodu nosowego, na powiekach oka prawego w części przyśrodkowej podbiegnięcie krwawe barwy wiśniowej, na powierzchni przednio - przyśrodkowej uda prawego nieco poniżej pachwiny ukośnie ułożone podbiegnięcie krwawe barwy sinej dł. 15cm. szer. 7cm. obrzęk tkanek miękkich oraz zerwanie przyczepu bliższego mięśnia przywodziciela długiego i grzebieniowego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż siedem dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

I. oskarżonego **J. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157§ 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. M. na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwotę 14 703,82 (czternaście tysięcy siedemset trzy 82/100) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody w części oraz kwotę 10 000 (dziesięć) tysięcy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i 1000 (tysiąc złotych) tytułem zwrotu wydatków w części, w pozostałym zakresie zwalnia go od ich zapłaty.

Sygn. akt II K 780/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Puławach rozpoznając sprawę oskarżonego J. M. ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 kwietnia 2017r. M. W. udał się do lokalu P. w P., aby odebrać swoich znajomych G. K. (1) oraz A. Ł.. Tam dowiedział się, iż J. M. uderzył jego kolegę G. K. (1), więc podszedł do J. M. i zapytał dlaczego to zrobił. J.

M. w odpowiedzi na to dokonał uszkodzenia ciała M. W. w ten sposób, że uderzył go głową w twarz z tzw. główki, a następnie przewrócił na chodnik, po czym zadawał mu uderzenia pięścią po twarzy i ciele. Na skutego zdarzenia M. W. doznał obrażeń ciała w postaci: w obrębie nasady nosa pobiegnięcie krwawe barwy sinej z obrzękiem większym po stronie prawej, oś nosa w obrębie nasady przesunięta nieco w stronę prawą, upośledzona znacznie drożność prawego przewodu nosowego, na powiekach oka prawego w części przyśrodkowej podbiegnięcie krwawe barwy wiśniowej, na powierzchni przednio - przyśrodkowej uda prawego nieco poniżej pachwiny ukośnie ułożone podbiegnięcie krwawe barwy sinej dł. 15cm. szer. 7cm. obrzęk tkanek miękkich oraz zerwanie przyczepu bliższego mięśnia przywodziciela długiego i grzebieniowego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż siedem dni.

Zaprezentowany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci: zeznań świadków: M. W. (k. 91v-93v,8-9,141-141v), A. Ł. (k. 93v-94,17-18,140,140v), G. K. (1) (k. 94v-95,27-28), F. S. (k. 95v,30-31), K. S. (1) (k. 123v-124v,20-21), opinii biegłej z zakresu medycyny (k. 126v-127,40), protokołu badania sądowo- lekarskiego (k. 2), dokumentacji medycznej (k. 23-25,89).

Oskarżony J. M. nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k. 90v-91). Był w lokalu R. i został tam zaczepiony przez nieznaną mu osobę. Następnie pojawił się M. W., którego znał wcześniej. Doszło pomiędzy nimi do spięcia. M. W. mu tłumaczył, iż uderzył jakiegoś kolegę. M. W. go przewrócił na ziemię i pobił go. Stracił okulary, zostały mu porwane ubrania. Rodziła ich ochrona. Na drugi dzień załatwił numer telefonu do M. W.. Zadzwoił do niego, M. W. powiedziedział mu, że nie ma do niego pretensji, chciał jedynie pieniądze za ubrania. Nie zgodził się na to, bo też miał porwane ubrania i stracił okulary. Miał poważne obrażenia oka. Tydzień po zdarzeniu spotkał się z M. W.. Domagał się pieniędzy za ubrania oraz twierdził, iż ma obrażenia. Powiedział mu, że też ma obrażenia i nie ma zamiaru płacić.

Wyjaśnienia oskarżonego w których nie przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu nie zasługują na wiarę, albowiem pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym a w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego M. W. (k. 91v-93v,8-9,141-141v) oraz świadków: A. Ł. (k. 93v-94,17-18,140,140v), G. K. (1) (k. 94v-95,27-28), F. S. (k. 95v,30-31), K. S. (1) (k. 123v-124v,20-21), a także opinią biegłej z zakresu medycyny (k. 126v-127,40), protokołem badania sądowo- lekarskiego (k. 2), dokumentacją medyczną (k. 23-25,89), które to dowody Sąd obdarzył wiarą.

Za wiarygodne uznano zeznania M. W. (k. 91v-93v,8-9,141-141v) który zeznawał na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 23 kwietnia 2017r. a w szczególności doznanych obrażeń ciała. Brak jest podstaw do podważenia zeznań pokrzywdzonego w całości ze względu na twierdzenie pokrzywdzonego podczas badania sądowo – lekarskiego, iż nie wyklucza, iż został kopnięty przez oskarżonego w prawe udo, albowiem podczas składania zeznań w toku postępowania przygotowawczego oraz przed Sądem o tym nie mówił. Podał okoliczności w jakich doszło do zerwania przyczepu a które to okoliczności korespondują z opinią biegłej w zakresie mechanizmu powstania tego urazu.

Z uwagi na to, iż zeznania ww. świadka były logiczne i rzeczowe a ponadto korespondowały z zeznaniami świadków, znajomych pokrzywdzonego oraz opinią dotyczącą doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń i korelującą z nią dokumentacją medyczną oraz protokołem badania sądowo- lekarskiego, to brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania A. Ł. (k. 93v-94,17-18,140,140v), G. K. (1) (k. 94v-95,27-28), K. S. (1) (k. 123v-124v,20-21), którzy zeznawali na okoliczność przebiegu zdarzenia, którego byli bezpośrednimi obserwatorami. Z uwagi na to, iż ich zeznania w pełni korespondowały z zeznaniami pokrzywdzonego co do okoliczności zaistnienia zdarzenia, jego przebiegu oraz doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała Sąd nie znalazł podstaw do ich odrzucenia, nawet z tego powodu, iż wyżej wymienieni świadkowie byli znajomymi pokrzywdzonego M. W., po których tego dnia przyjechał do lokalu.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania F. S. (k. 95v,30-31), z których wynika, iż to oskarżony był osobą atakującą. Podał, iż nie widział całego przebiegu zdarzenia, nie widział, gdy pokrzywdzony został uderzony z główki w twarz, to jednak widział u niego obrażenia a ponadto na drugi dzień M. W. powiedział mu o złamanym nosie.

Powyższe zeznania korelują z zeznaniami pokrzywdzonego a nadto zeznaniami A. Ł., G. K. (1), czy K. S. (2) a ponadto z opinią lekarską dotyczącą doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała, a zatem nie ma powodów do ich podważania.

W świetle powyższych dowodów, w tym przede wszystkim zeznań pokrzywdzonego Sąd nie dał wiary zeznaniom P. Ż. (k. 124v-125v) oraz G. K. (2) (k. 125v-126v), którzy przedstawiali zupełnie odmienny przebieg zdarzeń. Z zeznań tych wynika, iż to pokrzywdzony był osobą atakującą i to on uderzał oskarżonego, zaś oskarżony się tylko bronił.

Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż to byli to znajomi oskarżonego to mieli oni uzasadnione podstawy aby okoliczności dotyczące zdarzenia przedstawiać w świetle dla niego korzystnym.

Końcowo Sąd odniesie się do dowodu z opinii biegłej z zakresu medycyny J. S. zarówno pisemnej jak i tej ustnej złożonej na rozprawie, odnośnie doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała oraz mechanizmu ich powstania, które należy podzielić w całości jako, że są one pełne, logiczne i wewnętrznie bezsprzeczne zaś ich wnioski jednoznaczne. Z dowodów tych wynika, jakich obrażeń doznał pokrzywdzony M. W. oraz jaki był mechanizm ich powstania. Biegła w sposób szczegółowy i wyczerpujący wyjaśniła mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonego w opraciu o całość materiału dowodowego, uzupełnionego w toku postępowania przed Sędem w szczególności jeżeli chodzi o zerwanie przyczepu bliższego mięśnia przywodziciela długiego i grzebieniowego. Dlatego też brak jest podstaw do jej kwestionowania.

Twierdzeniom oskarżonego zaprzeczającego spowodowaniu obrażeń ciała u pokrzywdzonego Sąd przeciwstawił zeznania pokrzywdzonego oraz zeznania świadków, z nim korespondujące a także dowody z dokumentów świadczące na niekorzyść oskarżonego, dokumentację medyczną dotyczącą doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała, protokół badania sądowo – lekarskiego pokrzywdzonego oraz opinię z zakresu medycyny odnośnie obrażeń ciała oraz mechanizmu ich powstania. Jest oczywistym, że nie chodzi tu o przewagę ilościową dowodów niekorzystnych dla oskarżonego ale ich walory dowodowe. Dlatego też z tych względów nie może zmienić poczynionych ustaleń fakt, iż oskarżony miał podbite oko oraz uszkodzone okulary w związku z tym zdarzeniem, gdyż bez wątpienia to oskarżony zaatakował pokrzywdzonego i spowodował u niego obrażenia ciała opisane wyżej.

Należy nadmienić, iż w żaden sposób, nie można uznać za przyczynienie się przez pokrzywdzonego do powstania u niego urazu zerwania przyczepu bliższego mięśnia przywodziciela długiego i grzebieniowego, jego zachowania, które polegało na odpychaniu, zapieraniu się nogami, bronieniu się nogami przed napastnikiem, który na nim siedział a on leżał na plecach (por. opinia biegłej j. S.k. 127v-128). Takie zachowanie pokrzywdzonego, wynikało bowiem tylko i wyłącznie z powodu ataku oskarżonego , dlatego pokrzywdzony nie może ponosić tego konsekwencji.

Sąd nie miał również zastrzeżeń do dowodów w postaci dokumentów, których nie kwestionowały także strony bowiem pochodzą od osób kompetentnych, raelizujących przy ich sporządzaniu swoje obowiązki służbowe.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie sprawstwa oskarżonego J. M. w zakresie zarzucanego mu czynu za udowodnione.

Nie budzi również wątpliwości, iż jest to czyn przez niego zawiniony, jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie oskarżonemu winy.

Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego, normy te naruszył wypełniając znamiona zarzucanego mu przestępstwa

Zgodnie z przepisem art. 157§ 1 k.k. kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jak pozwolił ustalić materiał dowodowy oskarżony w dniu 23 kwietnia 2017 roku w P., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała M. W. w ten sposób, że uderzył go głową w twarz z tzw. „główki”, a następnie przewrócił na chodnik, po czym zadawał mu uderzenia pięścią po twarzy i ciele, na skutek czego doznał w obrębie nasady nosa pobiegnięcie krwawe barwy sinej z obrzękiem większym po stronie prawej, oś nosa w obrębie nasady przesunięta nieco w stronę prawą, upośledzona znacznie drożność prawego przewodu nosowego, na powiekach oka prawego w części przyśrodkowej podbiegnięcie krwawe barwy wiśniowej, na powierzchni przednio - przyśrodkowej uda prawego nieco poniżej pachwiny ukośnie ułożone podbiegnięcie krwawe barwy sinej dł. 15cm. szer. 7cm. obrzęk tkanek miękkich oraz zerwanie przyczepu bliższego mięśnia przywodziciela długiego i grzebieniowego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż siedem dni.

W związku z powyższym stwierdzić trzeba, iż oskarżony wypełnił swym zachowaniem znamiona czynu z art. 157 § 1 k.k.

O przyjęciu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego zdecydowało naturalnie nie tylko stwierdzenie ziszczenia się w jego zachowaniu znamion czynów zabronionego ale także faktu jego zawinienia i społecznej szkodliwości ponad znikomy stopień.

Oskarżony w czasie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W związku z tym powinien on już mieć w pełni ukształtowane przekonanie o potrzebie przestrzegania prawa i konsekwencji jego naruszeń i powinien się bardziej zdyscyplinować a tymczasem dopuścił się czynu z premedytacją, albowiem uderzył pokrzywdzonego z główki w twarz a następnie zadawał mu uderzenia pięścią po twarzy i ciele. Było to działanie o charakterze umyślnym. Świadczy to o rażącym lekceważeniu przez niego prawa i wysokim stopniu winy.

Konsekwencją uznania winy oskarżonego stało się podjęcie odpowiedniej reakcji penalnej na popełnione przez niego przestępstwo.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy jej wymiaru a zawarte w art. 3 k.k., art. 58 § 1 k.k. i art. 53 k.k.

I tak, Sąd wymierzył karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Przestępstwo przypisane oskarżonemu jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Ważąc okoliczności obciążające, jak trzeba stwierdzić w niniejszej sprawie przeważające i łagodzące wymiar kary Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze sześciu miesięcy, którą należy uznać za łagodną zważywszy na to, iż maksymalnym wymiarem kary dla oskarżonego była kara 5 lat pozbawienia wolności.

Okolicznością łagodzącą jest dotychczasowa niekaralność oskarżonego (k. 164).

Okoliczność ta przesądziła o wymierzeniu mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby. W ocenie Sądu wymiar kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania dostatecznie powstrzyma oskrżonego

od popełnienia kolejnego przestępstwa. Ponadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Realną dolegliwością majątkową będzie dla oskarżonego obowiązek uiszczenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Pokrzywdzony złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody oraz zadośćuczynienia za doznana krzywdę w trybie art. 46§1 k.k. Wartość strat materialnych poniesionych przez pokrzywdzonego wynosi 14 703,82 zł , co zostało wykazane stosownymi dokumentami i taką kwotę tytułem obowiązku naprawienia szkody Sąd orzekł na jego rzecz od oskarżonego, natomiast tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonego kwotę 10 000 zł jako adekwatną do poniesionych przez niego szkód niematerialnych. Przy czym nie ma przeszkód do orzeczenia w wyroku obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jednocześnie (por. Komenarz do art. 46 § 1 k.k. red. Grześkowiak, Legalis). Kwota żądana przez pokrzywdzonego tytułem zadośćuczynienia w realiach niniejszej sprawy jest jednak zbyt wygórowana i nie adekwatna do poniesionej krzywdy. Przy czym nie może budzić wątpliwości, iż pokrzywdzony krzywdy doznał, co wynika wprost z jego zeznań a co zostało potwierdzone innymi dowodami w tym opinią biegłej z zakresu medycyny, chociażby w zakresie dolegliwości bólowych związanych ze złamanym nosem oraz zerwaniem przyczepu bliższego mięśnia przywodziciela długiego i grzebieniowego. Ponadto jak nie może budzić wątpliwości, iż pokrzywdzony poniósł dale idące konsekwencje odniesionych obrażeń, to jest brak możliwości podjęcia zatrudnienia przez pokrzywdzonego przez określony czas a wręcz rezygnacji z niego ze względu na doznane urazy a także brak możliwości występowania w zawodach.

Oskarżony został obciążony kosztami sądowymi części, zaś w pozostałym zakresie zwolniony od ponoszenia kosztów procesu z uwagi sytuację osobistą , w części materialną - na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k.

W związku z powyższym, Sąd Rejonowy w Puaławach orzekł, jak w wyroku.